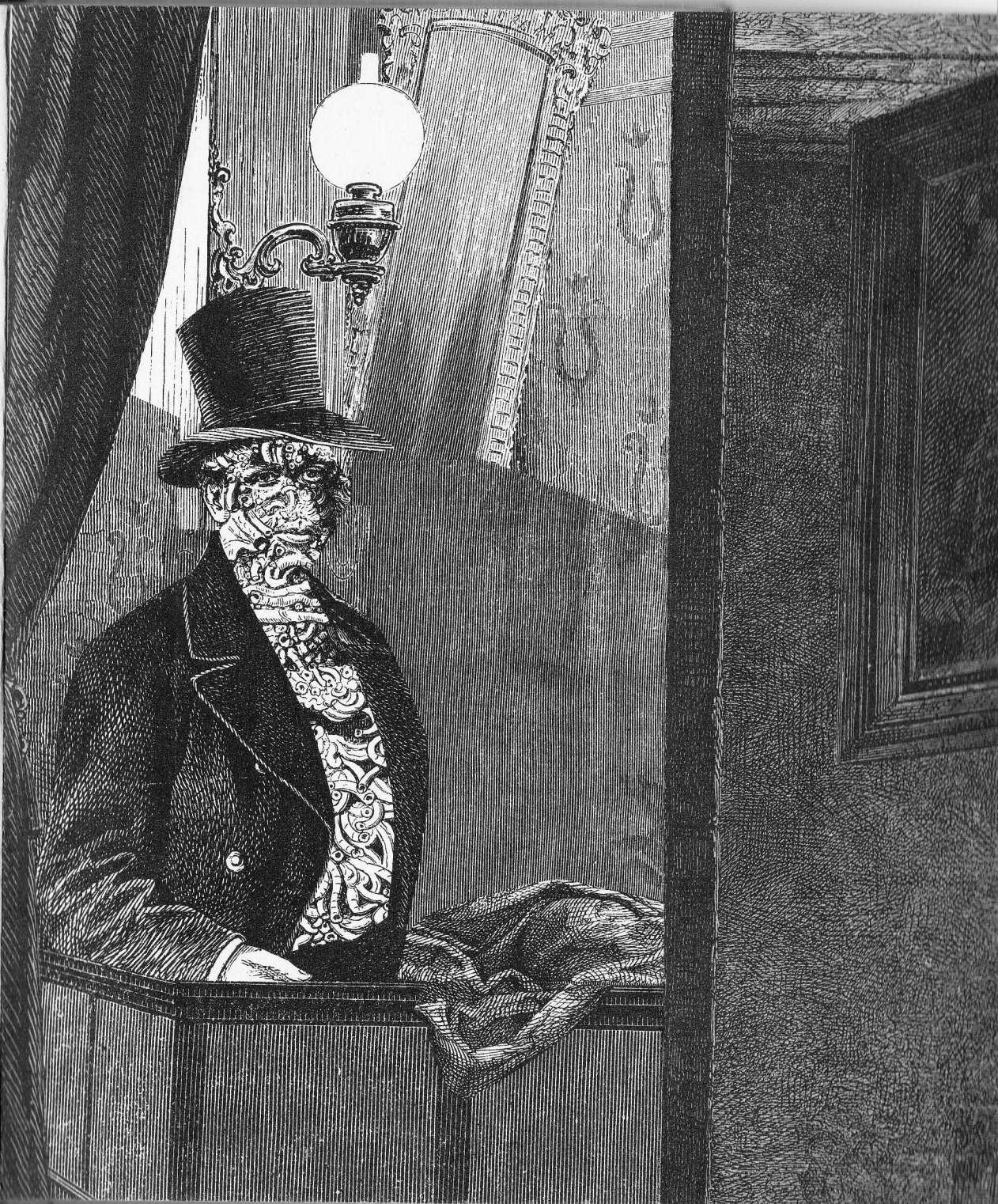
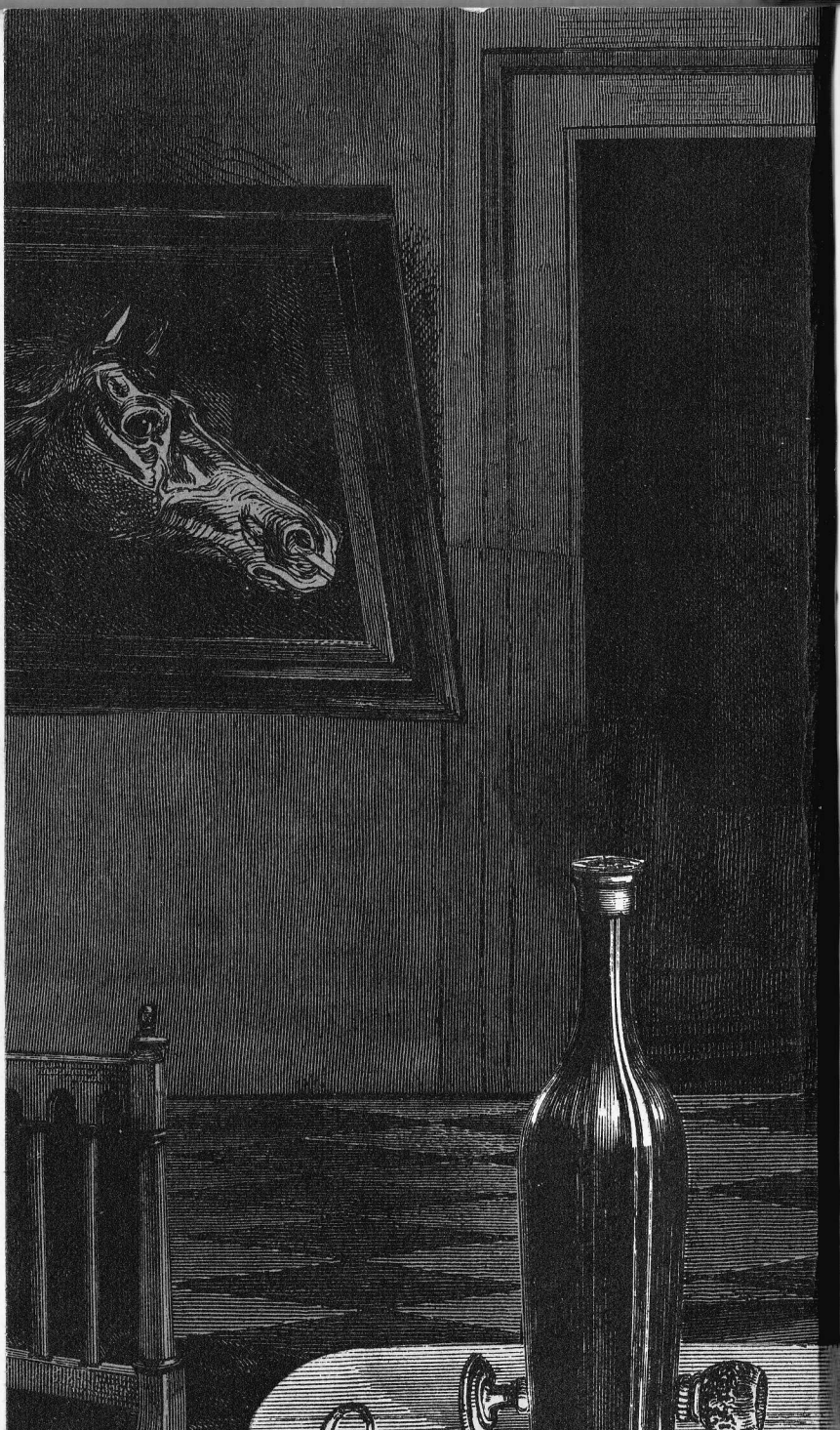

Ať už předcházelo cokoli (s naším případem to nijak nesouvisí), jisté je, že se rattleboroughští občané, přemluveni zejména panem Pennifeatherem, posléze rozhodli vyrazit ve skupinkách do okolní krajiny a slídit po zmizelém panu Shuttleworthym. Podotýkám, že toto bylo první řešení, k němuž došli. Jakmile se definitivně usnesli, že pátrání podniknou, pokládalo se téměř za samozřejmé, že se pátrající rozptýlí — totiž rozdělí do hloučků —, tak aby celý vřkolní kraj byl vsutku zevrubně prohledán. Opomněl jsem však říci, že Karlík Dobráček řadou důmyslných argumentů shromážděné přesvědčil, že takové počínání by bylo velmi nerozvážené. Inu, přesvědčil je všechny — až na pana Pennifeathera —, a tak bylo na závěr dojednáno, že občané uspořádají pečlivý a velmi důkladný průzkum okolí *hromadně* a že je povede sám Karlík.

A pro tuto roli se po pravdě řečeno hodil sotva kdo lépe než právě Karlík, o kterém bylo známo, že má zrak jako rys. Nicméně, ať je vodil do těch nejzapadlejších děr a koutů, po cestách, o jejichž existenci v okolí neměl nikdo ani tušení, a třebaže se v pátrání pokračovalo dnem i nocí bezmála týden, nenašla se po panu Shuttleworthym ani jediná stopa. Říkám-li „ani jediná stopa“, nemíním to ovšem tak doslovně, neboť určitá stopa tu přece jen byla. Ubohý muž byl vysledován podle podkov svého koně (měly příznačný tvar) až k místu ležícímu asi tři míle na východ od Rattleborough na hlavní silnici směrem k většímu městu. Tam stopa odbočovala na postranní stezku, jež se vinula partií lesa a pak znovu zahýbala na silnici, vytvářejíc tak asi půlmílovou zkratku. Skupina se pustila po stopách kopyt a posléze vpravo od pěšiny objevila rybníček, takřka obrostlý trnitým houštím; za touto louží stojaté vody už po dalších stopách nebylo potuchy. Bylo však zcela očividné, že se tu odehrál jakýsi zápas — vypadalo to, jako by od stezky k rybníčku bylo vláčeno nějaké mohutné a těžké tělo, mnohem větší a těžší, než může mít člověk. Dno rybníčku bylo dvakrát křížem krážem prohledáno, avšak marně; a když už se hledající vzdali

naděje, že něco odhalí a chystali se odejít, vnukla prozřetelnost panu Goodfellowovi šťastný nápad celou kaluž odvodnit. Tento návrh všichni s nadšením přijali a vychvalovali do nebe Karlíkův důvtip a rozvážnost. Protože s sebou mnozí občané měli lopaty pro případ, že by bylo třeba exhumovat mrtvolu, byl trativod rychle a bez námahy vyhlouben; a sotva bylo vidět dno, objevila se v bahně, které tam zůstalo, černá vesta ze sametu a hedvábí, vesta, v níž takřka všichni přítomní okamžitě rozpoznali majetek pana Pennifeathera. Vesta byla značně potrhaná a potřísněná krví, a v zástupu bylo několik lidí, kteří se s určitostí rozpomněli, že ji měl její majitel na sobě právě toho rána, kdy pan Shuttleworthy odjel do města; jiní zas byli hotovi dokonce odpřisáhnout, že zmíněný kus oděvu *neměl* pan P. na sobě po celý *zbytek* onoho pamětihodného dne; a mezi přítomnými se nenašel nikdo, kdo by tvrdil, že vestu spatřil na panu P. vůbec někdy od chvíle, kdy pan Shuttleworthy zmizel.

Celá věc se teď velmi vážně vyhrotila proti panu Pennifeatherovi, a nepochybný důkaz podezření, které u všech vzbudil, byl spatřován i v tom, jak vůči hledě zesinal. Když ho pak vyzvali, aby se ospravedlnil, nedokázal ze sebe vypravit jediné slůvko. Poté se od něho odvrátilo i těch několik posledních přátel, kteří mu při jeho rozmařilém způsobu života zůstali věrni, a halasněji než jeho staří, zavilí nepřátelé se domáhali, aby byl ihned zatčen. Tím zářněji, v příkrém kontrastu s jejich počínáním, se ovšem zaskvěla velkodušnost pana Goodfellowa. Pronesl vřelou a neobyčejně výmluvnou obhajobu pana Pennifeathera, v níž nejednou připomněl, že tomuto prudkému mladému gentlemanovi — „dědici po váženém panu Shuttleworthym“ — upřímně odpouští urážku, které se tento mladý gentleman nepochybně ve výbuchu vášně vůči němu (panu Goodfellowovi) dopustil. Odpouští mu to, jak pravil, z hloubi duše, a co se jeho (pana Goodfellowa) týká, nemíní podezření, jež tu proti panu Pennifeatherovi žel bohu opravdu vyvstalo, rozvádět do krajnosti, naopak, učiní vše, co je v jeho moci, použije milerád veškeré své chatrné výmluvnosti, jíž vládne, aby

— aby zmírnil, pokud mu dovolí svědomí, neblahý dojem této vskutku neobyčejně trapné epizody.

Pan Goodfellow mluvil v tomto duchu ještě dobrou půlhodinu a jeho řeč svědčila o skvělých vlastnostech jeho mozku i srdce, ale znáte to: tihle přecitlivělí lidé zřídkakdy vyhmátnou zrovna ten nevhodnější obrat a v překotné snaze posloužit příteli plesknou často nějakou nehoráznost či protimluv a zabřednou do takových přehmatů, že přes nejlepší úmysly jeho věci nepoměrně víc uškodí, než prospějí.

A tak to také — při vši Karlíkově výmluvnosti — dopadlo v našem případě: třebaže se mluvčí velmi zaníceně podezřelého zastával, tak nějak podivně se to zvirtlo, že i každé slůvko, jež pronesl (s bezděčnou, ale neskrývanou tendencí nevynášet se v očích svých posluchačů), ještě prohloubilo dosavadní podezření vůči muži, kterého hájil, a pošťvalo proti němu hněv zástupu.

Jedním z nejnepochopitelnějších omylů, jichž se řečník dopustil, byla zmínka o tom, že podezříváný je dědicem váženého pana Shuttleworthyho. Na to lidé až dosud vůbec nepřipadli. Utkvěla jim v paměti jen jakási strýcova pohružka, že synovce vydědí, kterou vyřkl před jedním nebo dvěma roky (pan Shuttleworthy neměl už jiného žijícího příbuzného), a toto vydědění pokládali od té chvíle za hotovou věc — tak prostomyslní byli zdejší občánkové. Avšak po Karlíkově narážce se nad tou věcí znovu zamyslili a najednou je napadlo, že zůstalo třeba jen při pohružce. A vzápětí naprosto logicky vyvstala otázka: *cui bono* — otázka, která ještě makavěji než nález vesty uvalovala podezření ze strašného zločinu na mladého muže. A teď — abychom si správně rozuměli — mi dovolte maličko odbočit. Chtěl bych jen upozornit, že tato prostá latinská frázička se stále chybně překládá a vykládá. *Cui bono*? Ve všech znamenitých románech a povídkách — na příklad v díle paní Gorové (autorky Cecilia), dámy, která cituje ze všech jazyků od chaldejštiny až po čikasoské nářečí a které podle potřeby tu a tam vypomůže svými obsáhlými znalostmi pan Beckford — tedy, jak pravím, ve všech znamenitých

románech od Bulwera a Dickense až po Turnapennyho a Ainsworthe se tato dvě latinská slůvka tlumočí „k jakému účelu?“ nebo (jako *quo bono*) „k jakému užítku?“ Jejich správný význam je nicméně „v čí prospěch?“ *Cui* — komu; *bono* — k dobru? Je to vysloveně právníký obrat a hodí se přesně pro takový případ, jaký právě rozbíráme, kdy pravděpodobnost, že někdo spáchal nějaký čin, úzce souvisí s pravděpodobností prospěchu, který pachatel z vykonaného činu plyne. Nu, a nyní se tato otázka velmi ostře vyhocovala proti panu Pennifeatherovi. Jeho strýc mu zprvu odkázal majetek, pak mu pohrozil, že ho vydědí. Hrozbu však ve skutečnosti nesplnil — na původní závěti se zřejmě nic nezměnilo. Kdyby se bylo změnilo, měl by podezříváný jen jedinou myslitelnou pohnutku k vraždě, a to prachobyčejnou pomstu, avšak i tento motiv by byl vyvážen nadějí, že přece jen ještě získá strýcovu ztracenou přízeň. Protože však závěť zůstala nezměněna, a pohružka, že změněna bude, visí synovci neustále nad hlavou, neodbytný podnik k ukrutnému skutku je tu náhle nasnadě — tak rozšafně aspoň usoudili ctihodní občané rattleboroughští.

Pan Pennifeather byl v důsledku toho na místě zatčen, a zástup se po kratším průzkumu okolí vydal se střeženým mužem domů. Cestou však došlo ještě k další příhodě, která přítomné v jejich podezření ještě utvrdila. Pan Goodfellow, který se při své snaživosti držel stále o kousek před ostatními, náhle několik kroků poodběhl; bylo vidět, jak se shýbá a posléze docela očividně zdvihá z trávy jakýsi malý předmět. Bleskurychle si jej prohlédl, a lidé si všimli, jak se trochu rozpačitě snaží ukrýt jej v kapse kabátu. Tento záměr však někteří, jak říkám, zpozorovali a také ihned překazili. Ukázalo se, že předmět, který pan Goodfellow zdvihl, je španělský nůž, v němž aspoň tucet lidí okamžitě rozpoznalo majetek pana Pennifeathera. Na střeňce byly ostatně vyryty jeho iniciály. Čepel nože byla otevřená a od krve.

Teď už o vině synovcově nikdo nepochyboval, a jakmile dorazili do Rattleborough, ihned ho zavedli na komisařství k výslechu.

Tam to se zatčeným dopadalo právě tak neblaze. Když se ho zeptali, kde pobýval onoho rána, kdy pan Shuttleworthy zmizel, nerozpakoval se docela bez obalu doznat, že právě toho jitra číhal s puškou na vysokou v bezprostřední blízkosti rybníčka, kde se díky prozřavosti pana Goodfellowa našla zakrvácená vesta.

Tu předstoupil sám pan Goodfellow a se slzami v očích požádal, aby ho podrobili výslechu. Neúprosná povinnost, kterou dluží nejen svým bližním, ale přímo Stvořiteli, mu prý nedovoluje smlčovat nadále to, co musí říci. Vřelá náklonnost k tomuto mladému muži (přesto, že se k němu, panu Goodfellowovi, nezachoval nejlépe) ho prý až dosud vedla k tomu, aby se uchyloval k těm nejbujnějším dohadům, jichž je fantazie mocna, dohadům, které by mu nějak vysvětlily všechny ty podezřelé okolnosti, jež tak vážně svědčily proti panu Pennifeatherovi; avšak tyto okolnosti jsou teď až *příliš* neklamné, *příliš* usvědčující — a pan Goodfellow prý již nemůže váhat, řekne vše, co ví, i kdyby mu měl tento trudný úděl srdce utrhnout. Poté uvedl, že onoho posledního odpůldne před páně Shuttleworthyho odjezdem se tento vážený starý pán zmínil svému synovci — pan Goodfellow to na vlastní uši slyšel —, že nazítří hodlá ve městě uložit v Rolnicko-živnostenské záložně mimořádně velký obnos, a při této příležitosti dal řečený pan Shuttleworthy řečenému synovci nepokrytě najevo své neoblomné rozhodnutí zrušit svou původní závěť a neodkázat mu prakticky ani šilink. Pan Goodfellow (jako svědek) teď obžalovaného slavnostně vyzývá, aby prohlásil, zda to, co zde pan Goodfellow (jako svědek) uvedl, je, nebo není do posledního puntíku pravda. Pan Pennifeather k nemalému údivu všech přítomných otevřeně doznal, že to pravda je.

Vyšetřujícímu komisaři nezbyvalo než poslat dva strážníky, aby prohledali pokoj obžalovaného v domě jeho strýce. Ti se z prohlídky téměř obratem vrátili a přinesli dobře známou kovanou peněženku z rudohnědé kůže, kterou starý pán po léta nosíval. Byla však prázdná, a komisař se marně namáhal ze zatčeného vytáhnout,

co s jejím cenným obsahem provedl, kam jej ukryl. Pan Pennifeather dokonce tvrdošjně popíral, že o tom vůbec něco ví. Kromě tašky objevili strážníci mezi pelestí a matrací nešťastníkova lože košili a šátek na krk, obojí s monogramem zatčeného, obojí ohavně potřísněné krví jeho oběti.

Do této situace přišla zpráva, že kůň zavražděného právě podlehl následkům zranění, které utrpěl, a pan Goodfellow navrhl, aby se úřední pitvou okamžitě zjistilo, nenašla-li by se v těle mrtvého zvířete náhodou kulka. Návrh byl přijat a panu Goodfellowovi se po důkladném pátrání v hrudní dutině podařilo nahmatat a jako nezvratný důkaz viny obžalovaného vytáhnout odtud kulku nezvykle velkého kalibru, která — jak bylo na místě ověřeno — odpovídala přesně ráži pušky pana Pennifeathera a vůbec se nehodila do pušky kohokoli v městě či jeho okolí. K úplnému dovršení jistoty se pak ukázalo, že drobný kaz na povrchu náboje má navlas tvar rýhy v jedné z matric, která podle vlastního Pennifeatherova doznání patřila obviněnému. Jakmile se ten náboj našel, vyšetřující komisař odvolal další svědecké výpovědi a okamžitě na zatčeného uvalil soudní vazbu. Rezolutně odmítl propustit ho na jakoukoli záruku, třebaže pan Goodfellow proti tomuto přísnému postupu vášnivě protestoval a sám se nabídl, že složí kauci v potřebné výši. Tato šlechtnost byla v dokonalém souladu s Karlíkovým účinným a rytířským chováním, jež projevoval po celou dobu svého pobytu v Rattleborough. V tomto okamžiku se ten vzácný člověk dal do té míry strhnout vroucím soucitem, že zřejmě dočista zapomněl, že na úhradu záruky, kterou mladému příteli nabídl, nemá na celém širém světě nic, co by stálo za dolar.

Výsledek soudního řízení si snadno domyslíte. Když se při nejbližším zasedání kriminálního soudu pan Pennifeather za neskrývaného zatracování celé obce za svůj čin odpovídal, byl řetěz nepřímých důkazů tak jednoduchý a nezvratný (pan Goodfellow jej podepřel ještě několika dalšími usvědčujícími fakty, které pod tlakem svého citlivého svědomí nemohl zamlčet), že porota ani ne-

opustila soudní síň a okamžitě oznámila svůj výrok: *Vinen vraždou z pohmutek nízkých a nečestných*. Krátce poté byl nešťastník odsouzen k trestu smrti a poslán do okresní věznice, aby tu očekával neúprosnou odplatu zákona.

A zatím si Karlík Dobráček svým ušlechtilým vystupováním ještě víc naklonil počestné občany města. Proti dřívějšímu se jeho obliba snad zesateronásobila, a pohostinnost, s kterou ho všude častovali, vedla nakonec docela přirozeně k tomu, že se — byť s jistým sebezapřením — zřekl svého až přehnaně skromného způsobu života, který si na něm doposud vynucovala chudoba. Pořádal teď ve svém domě dosti často večírky, které sršely vtípem a veselím — tu a tam ovšem zkaleným vzpomínkou na neblahý, truchlivý úděl, který co nevidět dolehne na synovce hostitelova blízkého, nedávno oplakaného přítele.

Jednoho krásného dne byl tento velkodušný starý pán příjemně překvapen tímto dopisem:

Vážený pan Charles Goodfellow,
Rattleborough

Odesílatel: B.C.M. a spol.

Chát. Mar. A - No. 1. - 6 tuctů láh.
(1/2 veletuctu)

Vážený pane!

Na základě objednávky, kterou naše firma obdržela asi před dvěma měsíci od našeho ctěného zákazníka, pana Barnabáše Shuttleworthyho, dovolujeme si dnes zaslati na Vaši adresu dvojitou bednu Château Margaux, druh Antilopa s fialovou pečeti. Bedna nese číslo a označení uvedené na okraji listu.

K dalším službám vždy ochotni, poroučíme se s veškerou úctou

Brock, Cvoock, Mlock a spol.

P.S. Bedna Vám bude doručena nákladním vozem den po obdržení tohoto dopisu. Poručení panu Shuttleworthymu.

B.C.M. a spol.

Jisté je, že od smrti pana Shuttleworthyho se pan Goodfellow vzdal veškeré naděje, že slíbené Château Margaux ještě někdy dojde; a proto teď v daru spatřoval jakýsi jedinečný příznivý zásah Prozřetelnosti. Měl samozřejmě nesmírnou radost a v návalu dobré pohody sezval na druhý den spoustu přátel, aby s nimi na malé hostince načal víno od toho starého dobráka Shuttleworthyho. Ne že by se v pozvánkách, jež rozeslal, o „starém dobrákovi Shuttleworthym“ jakkoli zmínil. Hodně o tom, pravda, přemýšlel a nakonec se rozhodl o věci pomlčet. Pokud si vzpomínám, nezmínil se vůbec nikomu, že dostal darem Château Margaux. Požádal jen přátele, aby přišli a pomohli mu vypít trochu moku vzácně jemné chuti a lahodné vůně, který si před dvěma měsíci objednal a který má nazítří obdržet. Často mi vrtalo hlavou, proč Karlík dospěl k závěru pomlčet o tom, že víno dostal od svého starého přítele, nikdy jsem však důvod jeho jednání plně nepochopil, třebaže nějaký znamenitý a šlechetný důvod k tomu nepochybně měl.

Konečně nastalo ráno a do domu pana Goodfellowa začala proudit vybraná společnost. Snad se tu sešlo půl města — i já jsem se dostavil — jen Château Margaux se k nemalé rozmrzelosti hostitele poněkud opozdilo. Teprve k večeru, když už hosté spořádali učiněnou horu jídla, až jim Karlík předkládal, kýžený nápoj dorazil. Byla to bedna přímo obludných rozměrů, a protože byli všichni jak náleží rozjařeni, jednomyslně se usnesli, že ji vyzvednou na stůl a bez meškání vykuchají.

Jak řekli, tak udělali. I já jsem přiložil ruku k dílu; a tak, než bys pět napočítal, ocitla se bedna na stole mezi lahvemi a sklenkami, z nichž mnohá při tom strkání vzala za své. Karlík, který už měl pěknou špičku a ve tváři byl rudý jako rak, usedl se strojenou důstojností do čela tabule, začal zuřivě bušit karafou do desky a vyzýval společnost, aby „při obřadu vykopávání pokladu“ zachovala klid.

Lidé ještě chvilku povykovali, pak se však přece jen utišili, a jak se velmi často v podobných případech děje, rozhostilo se náhle hluboké, nápadné ticho. Požádali

mne, abych vypáčil víko bedny, a já jsem samozřejmě „s nesmírným potěšením“ vyhověl. Zasunul jsem dlátko, lehce do něj několikrát ťukl kladívkem, a víko odletělo. V témže okamžiku se v bedně tváří v tvář hostiteli prudce posadila zohavená, zkrvavená, takřka rozložená mrtvola zavražděného pana Shuttleworthyho. Strnule, truchlivě upírala po několik vteřin své kalné, hnilobné oči přímo na pana Goodfellowa a pronesla pomalu, avšak jasně a důrazně tato slova: „Vrah jsi ty!“ Pak, jako by se jí tím nevýslovně ulevilo, přepadla přes okraj truhlice a roztáhla po stole své roztřesené údy.

Výjev, který následoval, se nedá vylíčit. Úprk ke dveřím a oknům byl strašlivý, i docela statní mužové omdlávali na místě hrůzou. Avšak po prvním zběsilém, vréštivém záchvatu děsu se všechny oči obrátily na pana Goodfellowa. Kdybych žil tisíc let, nikdy nezapomenu na ten žalostný výraz, který jako smrtelná muka zkřivil jeho zsinalou tvář, ještě před chvílí tak brunátnou z úspěchu a vína. Dlouho seděl nehybně jako mramorová socha a pustý pohled jeho očí naznačoval, že je zcela pohroužen do sebe, že úporně zpytuje své zvrhlé, vražednické svědomí. Tu mu šlehlo v očích, a jako by se opět vrátil do vezdejšího světa, s prudkým trhnutím vyskočil z křesla, pak hlavou a rameny těžce dopadl na stůl, a dotýkaje se mrtvoly začal ze sebe chvatně a vášnivě chrlit příznání — do nejmenší podrobnosti se přiznal k hnusnému zločinu, za který byl pan Pennifeather uvězněn a čekal v žaláři na smrt.

Vypověděl zhruba toto: Sledoval svou oběť až k rybníčku, tam střelil z pistole po koni, pažbou své zbraně jezdce udolal, zmocnil se jeho náprsní tašky, a koně, kterého pokládal za mrtvého, s námahou odvedl k houštině u vody. Potom na svého koně naložil tělo pana Shuttleworthyho a dopravil je lesem do vzdálené a bezpečné skrýše.

Vestu, nůž, prázdnou peněženku a náboj podstrčil vlastnoručně na místa, kde tyto věci byly později nalezeny — aby se pomstil panu Pennifeatherovi. Také zakrvácený šátek a košili nastražil on.

V závěru svého líčení, při němž nám stydla krev v žilách, se podlý zločinec zajíkal, slova mu vážla, zněla dutě. Když konečně zpověď dořikal, vstal, odpotácel se od stolu a padl mrtev k zemi.

Prostředky, jimiž jsem toto doznání z pana Goodfellowa naštěstí ještě včas vynutil, byly přes svou účinnost vpravdě jednoduché. Jeho přehnaná upřímnost mne odpuzovala a od samého začátku ve mně vzbouzela podezření. Byl jsem u toho, když ho pan Pennifeather udeřil, a posupný výraz, který se mu tehdy — třeba jen letmo — mihl v obličejí, mne přesvědčil, že svůj slib pomsty, jak to jen půjde, nemilosrdně splní. Byl jsem proto ve stěhu a viděl jsem Karlíkovo pletichářské počínání v docela jiném světle než dobří občánkové z Rattleborough. Záhy jsem poznal, že všechna inkriminující odhalení pocházejí, ať přímo nebo nepřímě, od pana Goodfellowa. Co mi však úplně otevřelo oči, byla příhoda s kulkou, kterou vlastnoručně vytáhl z útrob pošlého koně. Já jsem na rozdíl od Rattleboroughských nezapomněl, že jednou dírou kulka do hrudi vnikla a druhou z ní vyšla. Jestliže byla nalezena ve zvířeti, z kterého už jednou vylétla, je nasnadě, že ji tam nezbytně vložil ten, kdo ji nalezl. Zakrvácená košile a šátek mi potvrdily myšlenku, kterou mi vnukl náboj — zkouškou jsem si ověřil, že krev je jen znamenitý klaret, nic víc. Když jsem se nad tím vším zamyslel, jakož i nad tím, jak pan Goodfellow poslední dobou stupňuje svou štedrost i výdaje, pojal jsem podezření, které nebylo o nic mírnější proto, že jsem si je nechával úplně pro sebe.

Mezitím jsem začal na vlastní pěst soustavně pátrat po mrtvole pana Shuttleworthyho. Z pochopitelných důvodů jsem se na hony vyhýbal končinám, kudy pan Goodfellow vodil svůj houfec pátrajících. Za několik dní se dostavil výsledek: narazil jsem na starou vyschlou studnu, téměř úplně zarostlou houštím, a na jejím dně jsem objevil to, co jsem hledal.

Čirou náhodou jsem před časem vyslechl onen sou sedský rozhovor, kdy se pan Shuttleworthy dal obloudit lichotivými řečmi svého denního hosta a slíbil mu bednu

Château Margaux. Na základě toho jsem pak jednal dál. Opatřil jsem si pevnou kostici, vsunul ji mrtvému do hrdla a tělo jsem pak složil do staré bedny od vína — dávaje si záležet, abych je ohnul zároveň s kosticí; když jsem přitloukal víko, musel jsem je násilím přidržovat — samozřejmě jsem předpokládal, že v okamžiku, kdy budou uvolněny hřebíky, víko odletí a mrtvola se vymrští.

Takto vybavenou bednu jsem ještě očísloval, označoval a opatřil adresou, pak jsem jménem obchodníků s vínem, s kterými pan Shuttleworthy obchodoval, napsal dopis, který už znáte, a nakonec jsem přikázal sluhovi, aby na moje znamení přivezl bednu na káře před dům pana Goodfellowa. Pokud jde o slova, která měl mrtvý pronést, spolehl jsem se plně na své břicho-mluvecké schopnosti, a pokud jde o jejich účinek, byl jsem si jist, že otřesou vrahovým svědomím.

Myslím, že už nemám co vysvětlovat. Pan Pennifeather byl ihned propuštěn, zdědil po strýci jmění, ze zkušenosti se jak náleží poučil, obrátil kartu a vedl od té doby nový, spokojený život.

Zlatý brouk

*Hrome! Ten chlapík tančí šíleně!
Kousla ho tarantule!
Všecko špatně*

Před mnoha lety jsem se důvěrně spřátelil s jistým panem Williamem Legrandem. Pocházel ze staré hugenotské rodiny a byl kdysi zámožný; četné pohromy ho však přivedly na mizinu. Aby unikl ponížení z tohoto neštěstí, opustil město svých předků New Orleans a usadil se na Sullivanově ostrově nedaleko Charlestonu v Jižní Karolíně.

Je to prapodivný ostrov. Tvoří jej bezmála jen mořská písčina a je asi tři míle dlouhý. Jeho šířka nepřesahuje nikde čtvrt míle. Od pevniny jej odděluje téměř nepostřehnutelná úžina, která se prodírá bujným rákosem a kalem, kde rádi hnízdí bahňáci. Dá se předpokládat, že vegetace je tu málo, anebo je zakrslá. Mohutnější stromy tu nerostou. Nedaleko západního cípu ostrova, tam, kde stojí pevnost Fort Moultrie a pár ubohých chat, do kterých v létě prchají lidé před charlesterským prachem a zimnicí, rostou sice ostnaté nízké palmy, ale jinak je celý ostrov kromě tohoto kousku na západě a pruhu tvrdé, bílé pláže u moře pokryt hustým porostem sladce vonící myrty, kterou si tolik cení angličtí zahradníci. Keře tu často dosahují až patnácti i dvaceti stop a tvoří téměř neproniknutelnou houštinu, prosakující vzduch těžkou vůní.

V nezapadlejším zákoutí této houštiny, nedaleko východního, tedy odlehlejšího cípu ostrova, postavil si Legrand malou chatu, v které právě pobýval, když jsem se s ním čirou náhodou seznámil. Záhy se mezi námi vyvinulo přátelství — tento poustevník vzbuzoval v mnohém ohledu zájem i úctu. Poznal jsem, že je velmi vzdělaný,